

Az igazi forradalom, hogy Istenre tekintünk

XVI. Benedek pápa

Kedves Fiatalok! – kezdte anyanyelvén beszédét XVI. Benedek pápa. A titokzatos Napkeleti Bölccsekkel végzett zarándokutunkon most elérkeztünk arra a helyre, amelyet Máté így ír le evangéliumában: „A házba lépve, ott látták a gyermeket anyjával, Máriával, és leborulva hódoltak neki”.

Véget ért külső zarándoklatuk, a Napkeleti Bölcsék célba értek. Ezen a helyen azonban megkezdődik számukra egy új út, egy belső zarándoklat, amely egész életüket megváltoztatja. Bizonyos, hogy egészen másképpen képzeltek el ezt az újszülött Királyt. Előzőleg megálltak Jeruzsálemben, hogy az ottani királynál érdeklődjenek a megígért királyi gyermek felől. Tudták, hogy a világban zűrzavar uralkodik, ezért szívük nyugtalan volt. Biztosak voltak abban, hogy létezik Isten, egy igazságos és jóindulatú Isten. Hallották talán azokat a nagy próféciákat is, miszerint Izrael prófétái olyan Királyt jövendöltek meg, aki bensőséges kapcsolatban áll Istennel és aki Isten nevében és megbízásából helyreállítja majd a rendet. Elindultak, hogy megtalálják ezt a Királyt. Legmélyebb bensőjükben az Istentől származó jogot, az igazságosságot keresték, és ezt a Királyt akarták szolgálni, e Király lábai elé kívántak leborulni, hogy így ők maguk is szolgálják a világ megújulását. Azok közé tartoztak, akik „éhezik és szomjazzák az igazságot”.

Ezt az éhséget és szomjúságot akarták csillapítani zarándoklatukkal, keresték az Istentől jövő igazságosságot, hogy szolgálatába állhassanak. Bár az otthonmaradottak fantasztáknak és álmodozóknak tartották őket – a Napkeleti Bölcsék realisták voltak és tudták, hogy a világ megváltoztatásához hatalom kell. Ezért nem kereshették máshol a megígért gyermeket, mint egy királyi palotában. Most azonban szegény szülők gyermeke előtt hajolnak meg, és hamarosan megtudják, hogy Heródes, az a király, akinél előzőleg érdeklődtek, hatalmával üldözésére készül, így nem marad más a család számára, mint a menekülés és a száműzetés. Az új Király azonban, aki előtt leborultak, hogy hódoljanak neki, egészen más volt, mint amilyenre számítottak. Így rá kellett ébredniük, hogy Isten más, mint amilyennek általában elképzeljük. Lelki vándorlásuk abban a pillanatban kezdődött el, amikor leborultak a gyermek előtt, és amikor elismerték, hogy ő a

megígért Király. Ezekhez az örömteli gesztusokhoz azonban még szükség volt benső érettségükre – mondta a Szentatya, majd angolul folytatta beszédét. Meg kellett változtatniuk elképzelésüket a hatalomról, Istenről és az emberekről, és ezáltal saját magukat is meg kellett változtatniuk. Most már látták, hogy Isten hatalma nem olyan, mint a világ uralkodóié. Isten útjai nem olyanok, amilyenek elképzeljük, vagy amilyenek szeretnénk őket. Isten nem versenyez az evilági hatalmakkal. Nem állítja seregeit más seregekkel szembe. Nem küldte el „a 12 ezred angyalát”, hogy segítsék Jézust az Olajfák hegyén. Isten az evilági zajos és erőszakos hatalmakkal szembe állítja a szeretet védtelen erejét, amely a Kereszten, és a történelem során újból és újból leküzdetik a halál által, de mégis ez ugyanaz a szeretet, amely az új isteni beavatkozást jelenti, amely azután szembe száll az igazságtalansággal és megvalósítja Isten országát. Isten másmilyen – ezt most felismerik a Napkeleti Bölcsék, és ez azt jelenti, hogy nekik maguknak is meg kell változniuk, meg kell tanulniuk Isten példáját követni.

Eljöttek, hogy ennek a Királynak a szolgálatába álljanak, hogy saját birodalmukat is az övéhez hasonlóvá tegyék. Ez volt a jelentése tiszteletadásuknak, imádatuknak. Ennek részét képezték ajándékaik: arany, tömjén, mirha – ajándékok, amelyeket egy isteninek tartott Királynak nyújtottak át. Az imádat révén a Napkeleti Bölcsék Királyuknak ismerték el a gyermeket és rendelkezésére bocsátották saját hatalmukat. Őt szolgálva és követve, vele együtt kívánták szolgálni a jót, az igazságosság ügyét a világban. Meg kellett azonban tanulniuk, hogy ezt nem lehet pusztán egy trónról parancsokat osztogatva megvalósítani. Saját magukat kell odaadniuk, ennél kevesebb nem éri be ez a Király. Életüket át kell alakítaniuk, hogy megfeleljen a hatalom gyakorlása isteni módjának, vagyis az igaz, az igazság, a jóság, a megbocsátás, az irgalom embereivé kell válniuk. Nem önmaguk javát kell keresniük ezután, hanem arra kell válaszolniuk: „Hogyan tudom szolgálni Isten jelenlétét a földön?” Meg kell tanulniuk, hogy elveszítsék önmagukat, hogy ezáltal önmagukra találjanak – mondta XVI. Benedek pápa, majd franciául folytatta beszédét.

Isten azért adott példaképeket számunkra, hogy őket követve rátaláljunk a hozzá vezető útra. A Napkeleti Bölcsék az elsők azoknak a férfiaknak és nőknek a hosszú sorában, akik életükben állandóan

kövezték Isten csillagát, akik keresték a közelünkben lévő és számunkra utat mutató Istent. A szentek hosszú soráról van szó, akik révén az Úr, az egész történelem folyamán megnyitotta előttünk az Evangéliumot. Életükben, mint egy nagy képeskönyvben kibontakozik előttünk az Evangélium gazdagsága. A Szentatya utalt rá, hogy tiszteletre méltó elődje, II. János Pál távoli és közeli korokban élt számos ilyen férfit és nőt iktatott a boldogok illetve a szentek sorába, rávilágítva, hogy hogyan kell keresztény módon élni. A boldogok és a szentek azok a személyek, akik nem minden áron saját boldogságukat keresik, hanem önmagukat adják ajándékba, mert megérintette őket Krisztus világossága. A történelem viszontagságai során ők voltak az igazi újítók, reformátorok. Közéjük tartozott Szent Benedek, Assisi Szent Ferenc, Avilai Szent Teréz, Loyolai Szent Ignác, Borromei Szent Károly, vagy napjaink szentjei, Maximilian Kolbe, Edith Stein, Teréz anya, Pio atya.

Spanyolra fordítva a szót, a Szentatya megismételte fenti gondolatát: a szentek a valódi újítók, csak a szentek csinálnak igazi forradalmat, csak tőlük várhatjuk a világ döntő megváltozását. Az elmúlt évszázadban láttunk olyan forradalmakat, amelyek programja az volt, hogy ne várjunk semmit Istentől, hanem teljes egészében vegyük kezünkbe a világ ügyének irányítását. Láttuk, hogy az emberi szempontok abszolút kritériummá váltak. Ha a viszonylagost abszolúttá tesszük, az totalitarizmushoz vezet. Nem szabadítja fel az embert, hanem megfosztja méltóságától, és rabszolgává teszi. Nem ezek az ideológiák mentik meg a világot. Csak akkor biztosíthatjuk szabadságunkat, ha az élő Isten, a Teremtőnk felé fordítjuk tekintetünket. Az igazi forradalom azt jelenti, hogy Istenre tekintünk, aki az igazságosság mércéje és egyben ő az örök szeretet. Azonban gyakran gyűlöletet hirdetnek, erőszakot követnek el Isten nevében. Ezért fontos tehát, hogy megismerjük Isten valódi arcát. A Napkeleti Bölcsék találkoztak vele, amikor leborultak a betlehemi Gyermekek előtt. Ha őket követjük, jó úton járunk.

Olaszul folytatva beszédét XVI. Benedek pápa arra mutatott rá, hogy azt a Jézust kell imádnunk, akit a Szentírás mutat be nekünk, és aki az Egyházban él velünk együtt, ugyanakkor mindig előttünk jár. Az Egyházat lehet bírálni. Maga az Úr mondta, hogy egy búzaföldön van konkoly is. II. János Pál pápa, aki a boldogok és szentek sorában megmutatta nekünk az Egyház valódi arcát, egyben bocsánatot is kért

mindazért a rosszért, amit a történelem során az Egyház tagjai elkövettek. Vigasztaló, hogy az Egyházban létezik konkoly is, hiszen minden hibánkkal együtt remélhetjük, hogy követhetjük Jézust, aki éppen a bűnösöket hívta meg. Az Egyház emberi és ugyanakkor isteni család is, amely révén Isten megteremti földrészek, kultúrák, nemzetek szeretetközösségét és egységét. Éppen itt, Kölnben megtapasztaljuk, milyen jó egy olyan családhoz tartozni, amely kiterjed az egész világra, amelyben benne foglalnak az ég és a föld, a múlt és a jelen, a jövő és a föld minden része. Ebben a nagy zárándoklatban, Krisztussal együtt haladunk előre, a csillaggal, aki megvilágítja a történelmet.

Végül a Szentatya anyanyelvén fejezte be beszédét: a Napkeleti Bölcsék története nem a múlt, hanem a jelen. A Szentostyában Jézus ma is előttünk van és közöttünk van. Mint akkor, most is szent csöndben nyilvánítja ki magát titokzatosan, most is így mutatja meg magát Isten igazi arca. Értünk búzaszemmé lett, amely a földbe hull, meghal és termést hoz a világ végezetéig. Jelen van most is, mint akkor Betlehemben. Meghív bennünket erre a belső zárándokútra, amelyet imádnak, adorációnak nevezünk. Kezdjük meg tehát zárándoklatunkat, és kérjük, hogy vezessen bennünket.

(Ifjúsági Világtalálkozó, Köln, 2005.08.21.)

(Tengernek Csillaga, XVI/1.)